

DURWARD STREET, VÝCHODNÝ LONDÝN

31. AUGUST

4.17

OČI LONDÝNA POZOROVALI CLAIRE JENKINSOVÚ.

Pravdaže, ona si ich nevšímala – nikto nevenoval pozornosť kamerám. Je všeobecne známe, že Londýn má najrozsiahlejšiu sieť bezpečnostných kamier na svete. Rozumný odhad počíta s miliónom kamier, ale v skutočnosti je ich oveľa viac a stále pribúdajú. Obraz sleduje polícia, bezpečnostné agentúry, MI5 a tisícky jednotlivcov, ktorí spolu vytvárajú voľnú všeobjímajúcu sieť. V Londýne neurobíte nič, aby vás pri tom v určitej chvíli nezachytila bezpečnostná kamera.

Jedna z nich teraz nečujne snímala Claire, ktorá práve zabočila na Durward Street. Boli štyri hodiny sedemnásť minút ráno a Claire mala byť v práci o štvrtej, no zabudla si nastaviť budík, takže musela utekať. Ponáhľala sa do Londýnskej kráľovskej nemocnice. Ranná zmena väčšinou riešila všetko, čo súviselo s večerným pitím – otravy alkoholom, pády, bitky, dopravné nehody, občas aj bodnutie nožom. Všetky nočné pochybenia dostala na starosť zdravotná sestra v rannej zmene.

V noci pršalo, na chodníkoch sa leskli mláky. Na tomto prekliatom ráne bolo dobré len to, že už iba mrholilo, a tak nemusela utekať v daždi. Vytiahla mobil, aby oznámila do práce, že je už blízko. Z displeja vychádzalo slabé svetlo, v tme pripomínalo svätožiariu. Bolo náročné zároveň bežať aj vyťukávať písmená, ak sa nechcela potknúť ani naraziť do stĺpa. *Budem merkat...*

Claire sa tri razy pokúsila napísať slovo *meškať*, ale zakaž-

dým vyfukala *merkat*. Nebude merkať, ale meškať. Nechcela zastať a opraviť to, nesmela strácať čas. Vykašle sa na to.

... *Prídem o 5...*

Vtom sa potkla, telefón jej vyletel z ruky, ako drobná žiarivá loptička zahrkotal na chodníku a zhasol.

„Doriti!“ vyhrkla. „Nie, prosím... len sa nepokaz...“

V strachu o mobil si hneď nevšimla, o čo sa potkla – vnímala len, že je to dosť veľké, hrubé a akési mäkké. V tme to pripomínalo kopy odpadkov zvláštneho tvaru. Ďalšia vec, čo sa jej v to ráno postavila do cesty a spomalila ju.

Kľakla si do kaluže a hmatkala na zemi.

„Skvelé,“ zamrmlala si popod nos. Mobil našla rýchlo, bol vypnutý, celkom bez života. Hoci nečakala, že by mohol fungovať, skúsila ho zapnúť. Napočudovanie zablikal a rozsvietil sa.

Až vtedy si uvedomila, že na ruke má čosi lepkavé. To skupenstvo jej bolo dobre známe, rovnako ako slabý kovový pach.

Krv. Celú ruku mala od krvi. Bolo jej veľa a trocha pripomínala želé, čiže sa už začala zrážať. Zrážajúca sa krv musela byť na vzduchu dlhšie, takže nepatrila jej. Claire sa obrátila a zdvihla mobil do výšky, aby si posvietila. V slabej žiare zistila, že sa potkla o človeka. Priliezla bližšie a nahmatala ruku – ani teplú, ani studenú.

„Haló?“ ozvala sa. „Počujete ma? Povedzte niečo!“

Ďalej prehmatávala drobnú postavu v motocyklistickom koženom odevu s helmou na hlave. Načiahla sa vyššie, aby na krku nahmatala pulz.

Kde mal byť krk, bolo iba prázdno.

Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, čo to znamená. Zúfalo sa dotýkala okraja helmy v úsilí zistiť, kde je krk a aká veľká je rana. Bola obrovská, hlava bola takmer celkom oddelená od tela. Vtedy si Claire uvedomila, že takmer určite nekľučí v kaluži dažďovej vody.

A oči Londýna to všetko videli.

NÁVRAT

Potom sa môže vrah vrátiť do svojho mesta,
do svojho domu, do mesta, z ktorého utiekol.

Jozue 20,6

AK ŽIJETE V OKOLÍ NEW ORLEANS A OBJAVÍ SA SPRÁVA, že má prísť hurikán, rozpúta sa hotové peklo. Ani nie medzi obyvateľmi, ale skôr v médiách. Média chcú, aby nám hurikány naháňali smrteľný strach. V našom meste Bénouville v Louisiane (my miestni to čítame Ben-a-víl, počet obyvateľov je 1700) zahŕňajú prípravy na hurikán najmä nákup väčšieho množstva piva a ľadu, aby alkohol zostal v chlade, aj keď vypadne prúd. Máme síce suseda, ktorý má na strieške verandy dvojmiestny čln, keby náhodou voda zaplavila ulice – ale je to Billy Mack, ktorý založil v garáži nové náboženstvo, takže uňho nejde iba o prehnanú starostlivosť o vlastnú bezpečnosť.

Bénouville je nestabilné mesto, lebo ho postavili na močiari. Každý jeho obyvateľ dobre vie, že to nie je najvhodnejšie miesto na stavbu domu, no keď už tu býva, nebude sa predsa sťahovať. Zhruba každých päťdesiat rokov zničí všetko okrem starého hotela povodeň alebo hurikán, a vždy sa zjavia tí istí blázni, a znova vystavajú celé mesto. V centre Bénouville žili mnohé generácie rodiny Deveauxovcov – najmä preto, lebo tu nič iné ako centrum nie je. Nechápte ma zle, svoje mesto milujem, ale keby som odtiaľ nikdy aspoň na čas neodišla, asi by som sa zbláznila.

Moji rodičia ako jediní v rodine odišli na vysokú školu, vyštudovali právo a stali sa z nich profesori na Tulanovej univerzite v New Orleans. Už dávno si povedali, že bude najlepšie, ak všetci traja strávime nejaký čas inde ako v Louisiane. Pred

štyrmi rokmi, tesne predtým, ako som začala chodiť na strednú, rodičia sa rozhodli odísť na rok prednášať americké právo na Bristolskú univerzitu v Anglicku. Dohodli sme sa, že si sama zvolím, na akej škole strávim posledný rok na strednej. Rozhodla som sa pre školu v Londýne.

Bristol a Londýn sú od seba na anglické pomery dosť vzdialené: Bristol je zhruba na stredo západe krajiny, Londýn dole na juhu. No ďaleko v Anglicku znamená, že sa tam vlakom dostanete za niekoľko hodín. A Londýn je jednoducho Londýn. Vybrala som si školu menom Wexford, ktorá sa nachádza v East Ende. Všetci traja sme mali spolu odletieť do Londýna a stráviť tam niekoľko dní. Potom som mala nastúpiť do školy a rodičia odcestovať do Bristolu, kde som ich mala raz za pár týždňov navštíviť.

No dostali sme varovanie, že sa blíži hurikán, všetkým preskočilo a letecké spoločnosti zrušili všetky lety. Hurikán nás však iba postrašil, prehnal sa Zálivom a zmenil sa na búrku. So zrušeným letom sa však nedalo nič robiť. Niekoľko dní vládol chaos, potom nám letecká spoločnosť našla jedno miesto v lietadle do Londýna s prestupom v New Yorku. Keďže som mala byť na Wexforde skôr ako rodičia v Bristole, cestovala som sama.

Neprekážalo mi to, hoci to bola dlhá cesta: tri hodiny do New Yorku, potom dve hodiny potulovania sa po letisku, a konečne šesťhodinový nočný let do Londýna. No aj tak som sa tešila. Celú noc som bola hore, pozerala anglickú televíziu a počúvala ľudí s anglickým prízvukom v lietadle.

Prešla som colnicou a bezcolnou zónou, kde vám v poslednej chvíli núkajú galóny parfumu a kartóny cigariet. V hale ma čakal bielovlasý muž v tričku s golierom s vyšitým nápisom *Wexford* na hrudi. Z výstrihu mu vytrčal chumáč bielych chlпов, a keď som podišla bližšie, do nosa mi udrela vôňa pánskej kölnskej. Musel jej použiť hrozne veľa.

„Aurora?“ oslovil ma.

„Rory,“ opravila som ho. Nikdy nepoužívam meno Aurora.

Mám ho po prastarej mame, dali mi ho z akejsi povinnosti. Nepoužívajú ho ani naši.

„Volám sa Franks, odveziem vás do Wexfordu. Dovoľíte, pomôžem vám s batožinou.“

Mala som dva obrovské kufre, oba ťažšie ako ja sama, s oranžovými nálepkami s nápisom „ťažké“. Musela som si zobrat oblečenie na deväť mesiacov. Deväť mesiacov niekde, kde je stále zima. Mala som teda výhovorku, prečo sú moje kufre také obrovské a ťažké, ale nechcela som, aby ich teperil niekto, kto vyzera ako môj starý otec. Pán Franks však trval na svojom.

„Ale ste si vybrali deň príchodu,“ zahundral, ťahajúc kufre za sebou. „Dnes ráno bolo vo všetkých správach, že nejaký blázon sa zahral na Jacka Rozparovača.“

Povedala som si, že „zahrať sa na Jacka Rozparovača“ bude isto jedna z tých anglických fráz, čo sa musím naučiť. Vyhľadala som si ich na internete, aby ma nezmatlo, keď ľudia začnú používať slová ako *quid* či *queue*. Na túto konkrétnu som však nenatrafila.

„Aha,“ hlesla som, „jasné.“

Prepletali sme sa davom ľudí, ktorí sa chceli dostať do výťahov, a vyviezli sa hore na parkovisko. Keď sme naň vyšli, prvý raz sa do mňa oprel chladný vánok. Londýnsky vzduch bol prekvapujúco čistý a čerstvý, možno s ľahkým kovovým nádychom. Zadívala som sa na sivú oblohu. Na august bola poriadna kosa, ale všetci okolo nás mali na sebe tričká a krátke nohavice. Ja som sa triasla v džínsoch a svetříku a preklínala svoje rozhodnutie obuť si žabky. Na jednej hlúpej internetovej stránke sa totiž písalo, že sú vhodné z bezpečnostných príčin, no nikto nespomenul, že vám v nich po pristátí v Anglicku odmrznú nohy. Keď sa povie „leto“, ľudia tu majú na mysli niečo celkom iné ako my.

Nasadli sme do školskej dodávky a pán Franks naložil kufre do auta. Chcela som mu pomôcť, ale ustavične opakoval nie, nie, nie. Už som čakala, že z toho dostane infarkt, ale nakoniec to prežil.

„Nasadať!“ vyhlásil. „Dvere sú otvorené.“

Spomenula som si, že treba nastúpiť z ľavej strany, takže som si pripadala hrozne múdra – aspoň na niekoho, kto nespal už dvadsaťštyri hodín. Pán Franks sa usadil na mieste vodiča a chvíľu odfukoval. Pootvorila som okno, aby sa aspoň časť kolínskej rozptýlila v divočine.

„Je to vo všetkých správach.“ Nádych, výdych. „Stalo sa to neďaleko Londýnskej kráľovskej nemocnice, blízko Whitechapel Road. Jack Rozparovač. Turisti ho zbožňujú, ale toto vzbudí naozaj veľkú pozornosť. Aj Wexford je v Jackovom rajóne.“

Zapol rádio, práve dávali správy. Keď sme sa pohli po krútiacej sa výjazdovej ceste, započúvala som sa.

„... tridsaťjedenročná filmárka Rachel Belangerová, ktorá má štúdio na Whitechapel Road. Úrady tvrdia, že ju zavraždili rovnako ako prvú obeť Jacka Rozparovača v roku tisícosemstoosemdesiatosem...“

Aspoň som konečne pochopila, čo znamená „zahrať sa na Jacka Rozparovača“.

„... telo sa našlo na Durward Street čosi po štvrtej hodine ráno. V roku tisícosemstoosemdesiatosem sa Durward Street volala Bucks Row. Telo našli s podobnými zraneniami na rovnakom mieste a v rovnakej polohe ako Marry Ann Nicholsovú, prvú obeť Jacka Rozparovača. Hlavný inšpektor Simon Cole zo Scotland Yardu v krátkom vyhlásení uviedol, že hoci medzi touto vraždou a vraždou Mary Ann Nicholsovej, ktorá sa odohrala tridsiateho prvého augusta tisícosemstoosemdesiatosem, je určitá podobnosť, zatiaľ je však priskoro konštatovať, že nejde o náhodu. Viac informácií nám prezradí reportérka Lois Carlislová...“

Pán Frank vyberal zákruty a takmer narazil do múru.

„... je všeobecne známe, že Jack Rozparovač zaútočil v roku tisícosemstoosemdesiatosem štyri razy: tridsiateho prvého augusta, ôsmeho septembra, tridsiateho septembra – keď sa odohral takzvaný dvojité útok, lebo zavraždil dva razy v priebehu necelej hodiny – a deviateho novembra. Nikto nevie, čo sa s Rozparovačom stalo potom a prečo prestal zabíjať...“

„Nepříjemné,“ zhodnotil pán Franks, keď sme došli k východu. „Wexford je presne na území, kde kedysi vyčíňal. Z Whitechapel Road trvá cesta k škole asi päť minút, sprievodcovia tadiaľ ustavične vodia turistov, ktorí sa zaujímajú o Jacka Rozparovača. Tipujem, že odteraz ich bude dvakrát toľko.“

Chvíľu sme šli po diaľnici, a zrazu sme sa ocitli v osídlenej oblasti. Cestu lemovala radová zástavba, indické reštaurácie a stánky s rýchlym občerstvením – obľúbenou rybou s hranolčekmi. Cesty boli čoraz užšie, doprava hustla – ani som si nevšimla, a boli sme v meste. Prepletali sme sa uličkami na južnom brehu Temže, potom sme prešli na druhú stranu a ocitli sa v srdci Londýna.

Fotku Wexfordu som videla hádam sto ráz, ak nie viac. Poznala som jeho dejiny: v polovici devätnásteho storočia bol londýnsky East End veľmi chudobná štvrť. Dickens, zlodejčkovia, predávanie detí za chlieb a podobne. Wexford postavila charita, ktorá skúpila pozemok okolo malého námestia a vybudovala celý komplex: dom pre ženy, dom pre mužov a malý kostolík v gotickom štýle – skrátka všetko, čo človek potrebuje, teda jedlo, prístrešie a duchovné vedenie. Každá budova je veľmi pekná, na námestí vyrástli stromy a kamenné lavičky, aby tam vládla prívetivejšia atmosféra. Do domov sa nasťahovali chudobní muži, ženy a deti, museli odvtedy pracovať pätnásť hodín denne v továrňach a dielňach, čo postavili okolo námestia. Okolo roku 1920 si ktosi uvedomil, že je to vlastne hrozné, a budovy sa predali. Potom niekomu napadlo, že gotický kostolík a georgiánske domy na námestí vyzerajú ako škola, a tak ich odkúpil. Dielne sa zmenili na školské budovy, z kostolíka sa stala školská jedáleň. Všetky domy boli postavené z pieskovca alebo z tehál v časocho, keď boli pozemky v East Ende lacné, takže boli rozľahlé, s veľkými oknami, vežičkami a komínmi zreteľne sa črtajúcimi na oblohe.

„Tamto je vaša budova,“ oznámil mi pán Franks, keď auto hrkotalo po úzkej vydláždenej ceste. Mal na mysli dievčenský

internát Hawthorne, kde bolo nad dverami vyryté ŽENY. Akoby si to vyžadovalo potvrdenie, rovno pod nápisom stála drobná pani. Mala len čosi vyše metra päťdesiat, ale bola pevne stavaná, s červenou tvárou a veľkými rukami, ktoré som si v duchu spojila so šúlňaním obrovských mäsových guľôčok a vypúšťaním vzduchu z pneumatík. Bola nakrátko ostrihaná, na sebe mala šaty z hrubej vlny a čosi na jej postoji naznačovalo, že vo voľnom čase rada zápasí s divou zverou a láme tehly vo dvoje.

„Aurora!“ skríkla na mňa, len čo som vystúpila z auta. Hlas mala taký prenikavý, až som sa čudovala, že z oblohy nepadajú mŕtve vtáčiky. „Volaj ma Claudia!“ pokračovala hurónskym hlasom. „Som správkyňa internátu Hawthorne. Vitaj vo Wexforde.“

„Ďakujem.“ V ušiach mi zvonilo. „Volaj ma Rory.“

„Jasné, Rory. Všetko v pohode? Aký bol let?“

„Super.“ Rýchlo som zamierila ku kufru auta, aby som z neho vydolovala batožinu, skôr ako si pri tom pán Franks zlomí chrbticu. Žabky a dlaždice nejdú veľmi dokopy, najmä po daždi, keď je aj tá najplytšia priehlbina plná vody. Nohy som mala celé mokré, takže som sa šmýkala a potkýnala. Pán Franks už s fučaním vyťahoval moje kufre.

„Pán Franks ich vezme dovnútra,“ povedala Claudia. „Odnesite ich do izby číslo dvadsaťsedem, prosím.“

„Jasné,“ vydýchol.

Vonku sa spustil slabý dážď, Claudia otvorila dvere, a ja som prvý raz vošla do svojho nového domova.